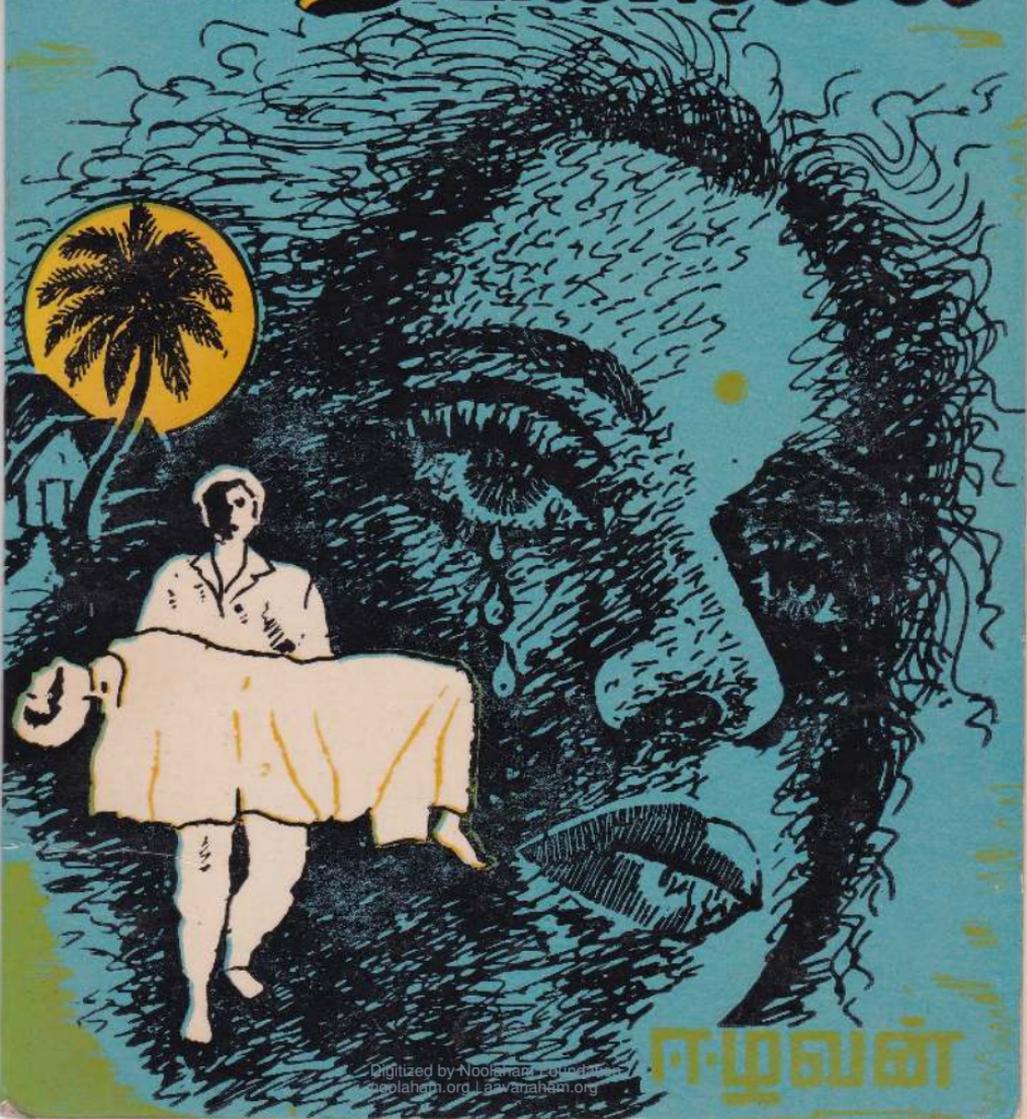

விழயலின் பாசைதயினிலே..

விடியலின் பாதையினிலே !

ஈழவன்

திருமகள் நிலையம்

புத்தகம் வெளியிடுவோர்
55, வெங்கட்நாராயணா சாலை
தி. நகர், சென்னை - 600 017

First Edition : January 1993

© Reserved

Publisher : **Thirumagal Nilayam**

Price : Rs. 15/-

Laser Typeset at : LKM Computer Prints, Madras – 17

Printed at Lotus Offset Press Madras-600 013.

விடியலின் பாதையினிலே ...

[கவிதைத் தொகுப்பு]

இது

புத்தகமல்ல தோழனே!

இதைத்தொடுகிறவன்

என்னையே தொடுகிறான்

இரவு நேரமோ இது?

இருப்பது

நானும் நீயுமோ தனியாக?

இதன் பக்கங்களிலிருந்து

இதோ!

உனது கரங்களுக்குத் தாவுகிறேன்.

அமெரிக்க கவிஞன்

வால்ட் விட்மன்

ஈழவன்

காணிக்கை

விடியலைத்தேடி
விரைந்துபோன
அந்த
வீரமறவர்களின்
பொற்பாதங்களுக்கு

கவிஞர் மு. மேத்தாவின் முன்னுரை

“விடியலின் பாதையிலே” என்ற தலைப்பில் ஈழவன் எழுதிய கவிதைகளைத் திருமகள் நிலையம் நூலாக வெளியிடுகிறது.

“இவை கவிதைகளா? எனக்குத் தெரியாது!” என்று ஈழவன் அடக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கிறார்.

“நான் வாசகன் அல்லது ஓர் புத்தகப்பிரியன்” என்றுதான் இவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

போராளியாக வாழ முடியாமல் போன தன் சூழலை எண்ணித் தனக்கு தானே குடு போட்டுக் கொள்ளும் போது, ஈழவனின் இதயமே கவிதையாய் இதழ் விரிப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது.

○ கவிதை என்பது அலங்கரிக்கப்பட்ட சொற்களின் அணிவகுப்பு அல்ல!

வாசனை மிகுந்த வார்த்தைகளின் அங்காடியும் அல்ல!

உள்ளத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு ஓர் ஊற்றுப் புறப்படுகிறதே — அதற்குப் பெயர் தான் கவிதை! உணர்வுகளின் அலை புரள, நூங்கும் நுரையுமாகக் கொப்புளித்துக்கொண்டு, பொங்கி நடந்து வருகிறதே—

அந்த நதிக்குப் பெயர்தான் கவிதை!

நதியை மறந்து விட்டு, பாதைகளையே கவிதை என்று பறையடிப்பவர் பலர்!

உண்மையான உணர்வுகளின் ஊர்வலம் தான் கவிதை!

ஈழவனின் இந்த நூலில் இடையிடையே கவிதை இருக்கிறது. கவிதைக்கான விதைகள் ஏராளமாகக் கலந்து காட்சி அளிக்கின்றன!

- 'வராமல் போனவனின் வார்த்தைகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதை இந்தத் தொகுதிக்குள்ளே துடித்தெழுந்து நிற்கிறது.

- நான்
இன்றோ
அல்லது
நாளையோ
நாளை மறுநாளோ
இன்றேல்
இனி வரும் நாட்களிலோ
ஒரு நாள்
நிச்சயமாக
வராமல்
போய் விடுவேன்.

- என்
வராமைக்காக
உங்கள்
வார்த்தைகள்
முகாரிகளாக
வழிவதை
நான்
அடியோடு வெறுக்கிறேன்.

- என்
இல்லாமையிலிருந்து
உங்களில் எத்தனைபேர்
எழுகின்றீர்கள் ?
எழப் போகின்றீர்கள் ?...

நான்
என்றோ
ஒருநாள்
நிச்சயமாக
வராமல்
போய்விடுவேன்.

வால்ட் ஷ்ட்மனின் மேற்கோளில் தொடங்கி கல்லி
ஜிப்ரானின் மேற்கோளைக் கடைசிப் பக்கத்தில்
ஏந்திக் கொண்டு, இக்கவிதைத் தொகுதி
வெளிவந்துள்ளது.

களத்தில் நிற்கும் போராளியின் கண்களின் சிவப்பை
இந்தக் கவிதைத் தொகுதியில் காண்கிறேன்.

அங்கங்கே இதயத்தை அசைத்து உலுக்கும் ஆயுதச்
சொற்கள்!

நெஞ்சைக் கீறிக் கிழிக்கும் நினைவுகளின்
அம்புகள்—

தம்பி ஈழவனின் கவிதைகளில் விடியலின்
பாதைகளை நான் பார்க்கிறேன்.

இது விடியலல்ல —

விடியலின் பாதை!

கனடாவில் இருக்கும் என் கவிதைச் சகோதரனைத்
தமிழால் நான் தழுவிக் கொள்கிறேன்.

என் இதயங்கனிந்த வாழ்த்துக்கள்.

சென்னை,
28-12-92

அன்புடன்
மு. மேத்தா

என்னுரை

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானினும் நனி சிறந்தனவே”

எட்டயபுரத்து ஏட்டுக்கவி
சுப்ரமணிய பாரதியார்

எத்தனை அளப்பரிய தியாகங்கள்!

எத்தனை மனித மரணங்கள்!

எத்தனை இருள் இடர்கள்!

எத்தனை பாரிய அழிவுகள்!

இத்தனையும் எதற்காக? ஆம்...! அந்த
பொன்னான பூமியின் சுதந்திர புலர்விற்காக...
சுதேசிய மலர்விற்காக... தமிழனுக்கென்றொரு
தனிநாடு இந்த தரணிதனிலே ஐனனிப்புக்காக...

இன்னும் எத்தனையோ அஸ்தமனங்கள்
நாளாந்தம்... நாளாந்தம்... நடைமுறை
நிகழ்வுகளாக, இருந்தாலும் உதிக்கும் திசை
நோக்கி உன்னத பயணத்தில் ஒரு சிறுபாண்மை
இனம் என் தாய்மொழி பேசும் தமிழினம்.

இப்படியாகிப் போன என் இனிய
தேசத்தினிலே வாழும் கடைசி நிமிடம் வரையும்

புனிதமான போராளியாக வாழ்ந்து மரணத்தை மகிழ்வுடன் புன்னகை தவழ ஏற்று மயானம் நோக்கி பயணப்படும் அந்த மாவீரர்களை, தியாகச் சிகரங்களை எண்ணிய பொழுதினிலே எழுந்தது இந்த நிகழ்வு!

ஒரு போராளியாக வாழமுடியாத ஏக்கம் ஆழ் மனதினிலே இன்னும் ... இன்னும் சுயநலப் போர்வைக்குள்ளே சுருண்டு படுத்தவன் சுத்தமில்லாமல் அழுக்கேறி அற்ப சுகங்களி டையே எழமுடியாத நோயாளியாக வீழ்ந்து கிடக்கின்றேன். சுயமாக சிந்தித்த போது உயிருள்ள உணர்வுகளின் ஊற்றுக்கள் சுரந்தவை இவை!

நான் ஒரு பெருங்கவிஞனோ அல்லது சிறந்த படைப்பாளியோ அல்லன். எனது சிந்தனைப் பறவை சிறகடித்த போது சிலிர்த்து உதிர்த்த எரிமலை துகள்கள் இவை. இவை கவிதைகளா? எனக்கு தெரியவில்லை [இந்தக் கேள்வியானது ஒவ்வொரு கவிதையை எழுதி முடிக்கும் போதும் எழுந்ததுண்டு. அப்படி எழுந்தபோது குப்பை தொட்டிகள் தங்கள் குதங்களை நிரப்பிக் கொண்டதுண்டு.] கவிதைகள் ஆக்கிக் கொள்ளலாமா? அது அன்பார்ந்த வாசகனே உன்னைப் பொறுத்தது.

நான் என்னைக் கவிஞன் என்பதைவிட ஒரு வாசகன் அல்லது ஒரு புத்தகப்பிரியன் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். என்னை வளர்த்தவர்கள் பலர் அவர்களில் தாயும் தந்தையும் முதல்வர்கள். அடுத்து ஈழத்து கவிகளிலே புரட்சி கவிஞர்களான புதுவை இரத்தினதுரை, காசியானந்தன் போன்றோரின் உணர்ச்சிமயமான கவித்துவம் என்னை வளர்த்தது. எளிமையிலே எழிலைப் படைக்கும் தமிழக கவி மு. மேத்தா அவர்கள் எனது சிறந்த வழிகாட்டி இவர்கள் எனது வணக்கத்துக்குரியவர்கள்.

மேலும் இம்மலருக்கு மணம் சேர்த்த மதிப்பிற்குரியவர்கள் திருமகள் நிலைய அதிபர் திரு. அ. இராமநாதன் அவர்களும் அவரது ஊழியர்களும், எனது நண்பர்கள் அனைவரும்.

வாழ்க தமிழ்!

வளர்க தமிழீழம்!

ஈழவன்

நன்றி

என்

கவிதைகளுக்கு
வளாகம் தந்து
வளப்படுத்திய
வள்ளல்களான

- ◆ கனடாவிலிருந்து உதயமாகும்
உலகத்தமிழர் பத்திரிகைக்கும்
- ◆ பாரீஸிலிருந்து பிரசுரமாகும்
பாரீஸ் ஈழநாடு பத்திரிகைக்கும்
- ◆ பாரீஸிலிருந்து வெளிவரும் கலை
கலாச்சார சமூக ஏடான எரிமலைக்கும்
- ◆ இம்மலரில் இடம் பெறாத கவிதைகளை
பிரசுரித்த வீரகேசரி வார மலருக்கும்

உரித்தாகுக

முகவரிகள்

- (1) என்னுயிர்த் தோழவன் வருவானா?
- (2) மயானத்து மௌனங்கள்
- (3) பின்னங்கள்
- (4) புலரி வானத்தை தேடி
- (5) வராமல் போனவனின் வார்த்தைகள்
- (6) தாயேயிதுவுனக்காக...!
- (7) நிகழ்வுகள் + இழவுகள்
- (8) உணர்வுகள்
- (9) ஒன்றுபட்டெழுவோம் வாரீர்...!
- (10) தியாக மலர்களே!
- (11) கல்லறை வேதங்கள்
- (12) அவர்களும் - அவனும்
- (13) நிகழ்வுகளுக்கு முன்னைய மகிழ்வுகள்
- (14) புரட்சிப்பெண்
- (15) தொல்பொருளாராய்ச்சி
- (16) அடிமை விலங்கை உடைத்தெறிவோம்
- (17) விழுப்புண்கள் வாழும் தேசம்
- (18) சுதேசியமும் சுதந்திரமும்
- (19) கோட்டை கொடி

என்னுயிர்த்தோழவன் வருவானா?

அன்று

“போய் வருகிறேன்”

என்று தானே சொன்னான்.

ஏன்?

“வருகிறேன்”

என்பதில் மட்டும்—இப்படி

மறைந்து கொண்டான்

அவன்

வரும்பாதையிலே

என்றுமில்லாதவாறு

ஏன்?

இந்தப்பூக்களும்

தென்றலும்

மூச்சுக்களில்லாத

வெறுமையாக

மூர்ச்சையற்றுப்போய்விட்டன

இக்கவிதையானது 01-11-1991 அன்று உலகத்தமிழரில் பிரசுரமானது

அவன்
 தொட்டால்
 சிணுங்கிவிடுமென்று
 பாதம்படாமல்
 நடந்த
 அந்த
 தொட்டாச்சிணுங்கியும்
 ஏன்?
 இப்பொழுது
 யாரும் தொடாமலே
 சிணுங்குகின்றது.

மயானத்து மௌனங்கள்

எங்களை
கொலை
செய்துவிட்டீர்கள்!

நித்திரையிரவிலே
நிராயுதபாணி
அப்பாவியெங்களை
நிர்மூலமாக்கிவிட்டீர்கள்!

ஓலைக்குடிசையினிலே
ஒற்றைக்குப்பிவிளக்கு
முன்னே ...
வீழ்ந்து கிடந்த
எங்கள்
வாழ்க்கையை
சாம்பல் மேடுகளுக்கு
அனுப்பிவிட்டீர்கள்!

இக்கவிதையானது 01-06-1992 அன்று உலகத்தமிழரில் பிரசுரமானது

“பயங்கரவாதிகள்”

என்று
பட்டம் சூட்டி
பத்துப்பேர் பலியென்று
பறைசாற்றிவிட்டீர்கள்!

ஆனால்
ஒன்றை
நீங்கள்
மறந்துவிட்டீர்கள்!

எங்கள்
ஆன்மாக்களெல்லாம்
ஒரு பேரணியிலே
ஒன்று கலப்பதை

அவை ...
கண்ணிவெடி
தாக்காத
கனரகத்தில்
போனாலும்

கவசம்போர்த்தி

காவலுக்கு

போனாலும்

முகாமுக்குள்ளே

ஒழிந்து

முக்காடு போட்டாலும்

உங்களை

சும்மா விடாது!

பின்னங்கள்

சன்னங்கள் பட்டு

சல்லடைகளாய்ப்போன

சடலங்கள்

வீதியினிலே ...

எண்ணங்கள்

சிதைந்து

ஏக்கங்கள்

முகிழ்ப்பு

எங்கள் வாழ்வினிலே ...

கன்னமிட்ட

காடைச் சிங்களனால்

கானகமான

காதல் பூமியினிலே ...

சின்னமாக

வரலாற்றுச் சின்னமாக

எங்கள்

பின்னங்களே ...

புலரி வானத்தை தேடி ...

புலரி
வானத்தைதேடி
புதைந்துபோகும்
எங்கள்
எதிர்காலம்.

தேடல்களை
தொலைத்துவிட்டு
நிகழ்காலத்திலேயே
தெருவோரத்திலே
வீழ்ந்து
புழுதி படிந்திருக்கும்
எங்கள் வாழ்க்கை.

இக்கவிதையானது 03-04-1992 அன்று பாரீஸ் ஈழநாட்டில்.
பிரசுரமானது

சந்ததியினர்
 பலரை
 பந்திபந்தியாக
 சமாதிக்ரு
 பாடைகட்டி
 அனுப்பிவிட்டு
 பாலை நிலத்தில்
 எங்கள்
 ஒற்றை குடில்கள்.

தோட்டாக்களின்
 சத்தங்களை
 கேட்டிருக்காத
 எங்கள்
 பாட்டாக்களின்
 காலம் கூட
 பயந்து நடுங்கும்
 பயங்கரச்சத்தங்கள்.

கனத்தவிருளில்
கரும்பச்சை
கனரகத்தில்
வந்த
இனவெறியரால்
கலைந்து போகும்
எங்கள்
குட்டிக்கிராமங்கள்.

எங்கள்
கனவுகள்
கற்பனைகள்
எல்லைகளை
தாண்டியே
மீண்டும்
ஹிரோசிமா
நாகசாக்கியில்
விழித்துக்கொள்ளும்.

வராமல் போனவனின் வார்த்தைகள்

நான்
இன்றோ
அல்லது
நாளையோ
நாளை மறுநாளோ
இன்றேல்
இனிவரும் நாளிலோ
ஒருநாள்
நிச்சயமாக
வராமல் போய்விடுவேன்

என்
வராமைக்காக
உங்கள்
வார்த்தைகள்
முகாரிகளாக
வழிவதை
நான்
அடியோடு வெறுக்கிறேன்.

இக்கவிதையானது 15-06-1992 அன்று உலகத்தமிழரில் வெளியானது

என்

இல்லாமையிலிருந்து

உங்களில் எத்தனைபேர்

எழுகின்றீர்கள்?

எழப்போகின்றீர்கள்?

என்பதே

எனது இல்லாமைக்கு

பெருமை

என்னுடனே

வீழப்போகும்

துப்பாக்கியை

தூக்க

உங்களிலே

ஆயிரமாயிரம்

கரங்கள்

தயாரா?

நான் என்றோ

ஒரு நாள்

நிச்சயமாக

வராமல்

போய்விடுவேன்.

தாயேயிதுவுனக்காக ...!

தாயே ... !

கடந்து போய்விட்ட

நாட்களை

மீண்டும்

நினைவுபடுத்துகின்றாயா!

சில வருடங்களுக்கு

முன்

இன்னமும்

நினைவிருக்கின்றது.

ஆம்...!

அன்று

உனது ஆக்கிரமிப்பு

உனது வழிகாட்டல்

எனது

கைக்குள்ளே

இக்கவிதையானது 24-04-1992 அன்று பாரீஸ் ஈழநாட்டில்
பிரசுரமானது

கெட்டியாகப் பிடிக்கப்பட்ட

உந்தன்

முந்தானைத் தலைப்பு

மட்டுமே!

உன்னை நழுவவிடாமல்

பையப் ... பைய

பின்

தொடர்ந்து வந்தவன்தான்

இவன்!

பல வருடங்களுக்கு

பின்

ஆனால்—இன்று

வந்தவன்

ஆக்கிரமிப்பை

உடைத்து

உனக்கே வழிகாட்டி

முன்

செல்கின்றானென்று

அம்மா...!

வியப்படைகின்றாயா?

காலமின்று
 கணனிவேகம்
 வளர்ச்சிவீதம்
 நிமிடக்கணக்கில்
 பிறப்பே
 குளாய் மூலம்
 உலகத்தில்
 விஞ்ஞானமே
 இவ்வளவு முன்னேறிவிட்டது.

இவைகளே
 இப்படியிருக்க
 சக்தி மிகுந்த உனது
 தாய்ப்பால்
 தேறவைத்த
 அரவணைப்பு
 உறங்கவைத்த
 தாலாட்டு

களங்கமற்ற
அன்பு
ஆலமரமாயுந்தன்
நிழல்
இவைகளாலேயே
வளர்ந்துவிட்ட
இவன்!
முன்னேறிச்செல்வதில்
தவறேதுமுண்டோ?
சொல்லு தாயே!

நிகழ்வுகள் + இழவுகள்

இப்பொழுதெல்லாம்
எங்களுக்கு
அத்தியாவசியமாக
பச்சையோலைகளும்
பாக்குமரமும்
சாம்பல் தாரும்
தென்னங்குருத்தும்
வெள்ளைச் சருகைகளும்
வேட்டிச் சட்டையும்
அதிகளவில்
நாளாந்தம்
தேவைப்படுகின்றது

இக்கவிதையானது 23-08-1991 அன்று பாரீஸ் ஈழநாட்டில்
பிரசுரமானது

தினமும்

எங்கள் மயானங்களிலும்

விளையாட்டு மைதானங்களிலும்

இன்னமும்

நெருப்பு வெளிச்சங்களும்

வெடிச்சத்தங்களும்

முன்பு மாதிரியெல்லாம்

அம்மாமாரும்

அக்காமாரும்

அழுவதில்லை

ஒப்பாரிகள் வைப்பதில்லை

இருந்தாலும்

பக்கத்து வீட்டு

பாக்கியமாச்சி

இன்னமும்

அழுகிறாள்

ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

இப்பொழுது
 மேளமடிக்கவும்
 கடைசி வேதம் பாடவும்
 கந்தப்பனும்
 காங்கேயக்குருக்களும்
 வருவதில்லை
 அவர்களேதோவொரு
 ஐரோப்பிய நாட்டிலாம்.

பிணங்களைக்கூட
 அவர் வரட்டும்
 இவர் வரட்டுமென்று
 காத்திருக்கவைப்பதில்லை
 குண்டுபட்ட
 சல்லடைகளிலிருந்து
 எழும்பிவரும் காற்று
 மூக்குச்சுழிப்பையேற்படுத்திவிடும்
 என்பதற்காகத்தான்

பாடையைத்தூக்கும்போது
இப்பொழுது
கனமிருப்பதில்லை
ஆனால்
நெஞ்சம் மட்டும் கனக்கின்றது
ஏனென்றால்
பழைய பாடைகளின் மேலே
புதிய பிணங்கள்.

உணர்வுகள்

அன்னையே! நான்
திரும்பி வர முடியாது

என்
உணர்வுகளின்
பிரபஞ்சத்திலிருந்து
ஜீவாம்சம் பொருந்திய
ஒரு ஒளிசக்தி
மிகவும்
பிரகாசத்துடன்
ஜீவ அணுக்கள்
நிறைந்த
கிரெளஞ்சம் மீது
ஆக்கிரோஷமாக
மோதுகின்றது.

இக்கவிதையானது 14-02-1992 அன்று பாரீஸ் ஈழநாட்டில்
பிரசுரமானது

நான்
என்தேசம்
இழந்துபோன
பாதைவழியாக
ஒரு புரட்சிகரப்பயணத்தில்...

இந்த
பிரளயத்தின்
தீ நாக்குகளிலே
கொழுந்து விட்டெரியும்
கந்தகச் சுவாலைகளால்
மூடப்பட்டிருக்கும்
என் இனிய தேசத்து
வைகறையை
மீட்பதற்காக ...

எங்கள் உரிமைகளை
விழுங்கி
சமித்துக்கொண்டிருக்கும்
இனவெறிக்குதங்களை
மூடுவதற்காக...

என்னை அழைக்காதே
நான் திரும்பி வரமுடியாது!

ஒன்று பட்டெழுவோம் வாரீர்...!

ஒன்றுபட்டெழுவோம்
ஒடிவாருங்கள்!
ஒருமை நீங்கியிங்கே
ஒற்றுமையாகவே
ஒரகத்தில் வாழ்வோம்
ஒடி வாருங்கள்!

ஒற்றனாக பொழிந்து
ஒழிந்தழிந்து போகாமல்
ஒலமிடும் அவலத்தில்
ஒரு தேசம்; எங்கள் தேசம்
ஒட்டைகளாகப் போவதை
ஒருபோதுமனுமதிக்காமல்
ஒருங்கிணைந்திங்கே
ஒன்று பட்டெழுவோம்
ஒடி வாருங்கள்!

இக்கவிதையானது 01-01-1992 அன்று உலகத்தமிழரிலும்
15-05-1992 அன்று பாரீஸ் ஈழநாட்டிலும் வெளியானது

தியாகமலர்களே!

உங்கள்

பூத்துக்குலுங்கிய

புன்னகைமலர்களை

அவர்கள்

வெட்டி எறிந்தனர்!

உங்கள்

பசுமையான

நினைவுகள்

பக்குவப்படுத்திய

நெஞ்சங்களை

தோட்டாக்களைக்கொண்டு

அவர்கள்

சின்னா பின்னப்படுத்தினர்.

இக்கவிதையானது உலகப்போரினிலே பிரெஞ்சு நாட்டுக்காக மரணித்து மறைந்த கறுப்பின மாவீரர்களை நினைத்து ஆப்பிரிக்க கவிஞன் செங்கோர் எழுதிய கவிதையொன்றின் சந்தம் சார்புடன் எழுந்த புதிய வடிவம். இக்கவிதை பாரீஸ்சிலிருந்து வெளிவரும் எரிமலை சஞ்சிகையில் வெளியானது.

இதயத்தில்
 கவிதைகள்
 தோன்றாதநாளில்
 வார்த்தை—அழகு
 குடியேறிய—முதல்
 புதுக்கவிதைகள்
 நீங்கள்!

கல்லறைக்குள்ளிருந்தும்
 மக்கள்
 நினைவுகளாய் வாழும்
 தியாக மலர்களே!

விடியல்
 எட்டாத நாளில்
 கிட்டிய பொக்கிஷங்களே!

உங்கள்
 செம்மைமிகு செங்குருதி
 எங்கள் தேசத்தை
 சிவப்பேற்றும்.

உங்கள்
உணர்வுகளின்
இதயத்துடிப்பு
உரிமைகள் கொண்ட
புதிய விடியலொன்றை
பெற்றெடுக்கும்.

ஓ...!

உயிரினை விலையாக்கி
விடுதலை விதை தூவிய
எனதுதோழர்களே!
உங்கள் இரத்தங்கள்
நீர்பாச்சி வந்த விதை
தொடர்ந்து வளரும்
வளர வேண்டும்.
வாழ்க தமிழ்!
வளர்க தமிழீழம்!

கல்லறை வேதங்கள்

இங்கே
யாரும்
யாருக்காகவும்
எப்பொழுதுமே
அழவேண்டாம்!

நாங்கள்
நிரந்தரமானவர்கள்
எங்களை
நிர்ப்பந்தப்படுத்தவோ
நிர்மூலமாக்கவோ
எவருமே
நிர்ணயிக்க முடியாது!

இக்கவிதையானது 15-02-1992 அன்று உலகத்தமிழரில் பிரசுரமானது

நாங்கள்
 எங்கள்
 வீரத்தாய்மார்களின்
 மடிகளிலே தவழ்ந்து
 புரட்சியின் கரங்களிலே
 வீழ்ந்தவர்கள்
 அவர்கள்
 இப்பொழுது
 தாலாட்டுப்பாடுகிறார்கள்
 நாங்கள்
 தூங்குகின்றோம்.

தயவு செய்து
 உங்கள்
 கண்ணீர்
 மலர்வளையங்களை
 இங்கே
 காணிக்கையாக்காதீர்கள்!

நாங்கள்
 மரணிக்கவில்லை
 மரணிக்கப்படமாட்டோம்!

அவர்களும் — அவனும்

அவர்கள்

ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்

ஒட்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்

இன்றல்ல

நேற்றல்ல

அவர்களுக்குப் பிரச்சனை

பிரச்சனைகளுக்குள் அவர்கள்

கூட்டங்களாக

அகதிகளாக

கூடிய தேசங்களில்

அவர்களை நீங்கள் காணலாம்.

இக்கவிதையானது 15-09-1991 அன்று உலகத்தமிழரில் பிரசுரமானது

பிறப்பாலும்
பிறந்ததேசம்
அவர்களுக்கு
சொந்தமில்லை

சிறுபாண்மை
இனத்திலிருந்தும்
எழுந்து
புதுமைபாடும்
தமிழர்கள்
அவர்கள்

அவர்களுக்காக
போராடுகிறார்கள்
அவனோடு
போராடுகிறார்கள்
எப்படியும்
அவர்கள்
போராடியாகவேண்டும்
உரிமைகளுக்காக
எஞ்சியிருக்கும்
உடமைகளுக்காக.

நிகழ்வுகளுக்கு முன்னைய மகிழ்வுகள்

நாங்கள்
நந்தவனப்பூக்கள்தான்
எங்கள் தேசத்திலே
கந்தகத்து மணம்
கமழ்வதற்கு முன்னால்...

நாங்கள்
வசந்தங்களுக்கு
வரவேற்புரை
எழுதியவர்கள்தான்
எங்கள்
உடமைகளும்
உரிமைகளும்
பறித்தெடுக்கபடுவதற்கு
முன்னால்...

இக்கவிதையானது 15-12-1991 அன்று உலகத்தமிழரில் பிரசுரமானது

நாங்கள்
 அந்தகாரத்துக்கும்
 மயானவமைதிக்கும்
 அடிபணிந்ததில்லைத்தான்
 அந்த-உனது
 ஆகாயத்திலே
 ஓடியொழிக்கும்
 அலுமினியக்கழுகுகள் வருவதற்கு
 முன்னால் ...

நாங்கள்
 மேலே போன
 வானத்து
 வட்டநிலவை
 கட்டியிழுத்து
 காதல்
 சொன்னவர்கள்தான்
 கனத்தவிருளில்
 உன்
 காலடிச்சத்தம்
 கேட்பதற்கு முன்னால்...

நாங்கள்
 எங்கள் நெஞ்சத்திலே
 மெல்லிதழ் பூக்களால்
 பொதிகையமைத்து
 வாழ்ந்தவர்கள் தான்
 உந்தன்
 துப்பாக்கிமுனை
 குறிபார்ப்பதற்கு முன்னால்...

நாங்கள்
 “பயங்கரவாதிகள்”
 உனது வதந்திக்கு
 உட்படுத்தப்பட்ட
 வார்த்தை வர்ணனைகள்
 ஆனால்
 நாங்கள்
 “போராளிகள்”
 இப்படிப்பட்ட
 சில நிகழ்வுகளுக்கு
 பின்னால்...

புரட்சிப் பெண்

அடிமை
விலங்கொடிக்க
அடுப்படிச்சிறை
உடைத்து
அலைபோல
ஆர்ப்பரித்து
ஆயுதமேந்தி
அணிவகுத்து
ஆவேசமாக போகின்றாள்
என்
இளைய சகோதரி!

நேற்றுவரை இவள்!
பூட்டிய
சிறைக்குள்ளே
புகையும் அடுப்புக்குள்ளே
எரியும் விறகாக...

இக்கவிதையானது 15-05-1992 அன்று உலகத்தமிழர் பத்திரிகையில் வெளியானது

நேற்றுவரை இவள்!
 அர்ச்சனை தட்டுடன்
 ஆலய வாசலுக்கு
 ஆராத்தி பார்க்க வந்த
 பனி விழுந்த
 மலராக...

நேற்றுவரை இவள்!
 ஆண்
 ஆதிக்கத்துக்கு
 அடிமைப்பட்டு
 அழிந்து போகும்
 அபலைப் பெண்ணாக...

ஆனால்
 இன்று
 இவள்!
 தீயாக...
 புயலாக...
 புரட்சி பெண்ணாக...
 விடியலைத் தேடி...

தொல்பொருளாராய்ச்சி

புராதன
புதைகுழிக்குள்
புதைந்திருக்குமென்று
புராணங்களையும்
புதை படிவங்களையும்
புனித விக் கிரகங்களையும்
இன்னமும்
தேடுகின்றீர்களா?

அங்கே
இப்பொழுது
நீங்கள் தேடும்
அந்த
பழம்பொருட்கள்
அரிதாகவும் கிடைக்காது.

இக்கவிதையானது 1-10-1991 அன்று உலகத்தமிழரிலும்
18-10-1991 அன்று பாரீஸ் ஈழநாட்டிலும் வெளியானது

ஒரு

உரிமை மறுக்கப்பட்ட

தேசத்தின்

நிகழ்வுகள் + இழவுகளின்

முகாரிகளும்

தியாகத்தின் முகவரிகளும்

மக்கள்நேசிப்பின்

மகத்தான வரலாறுகளும்

மனிதம் வாழ்ந்த

மானிட

நெஞ்சக் கூடுகளும்

மட்டுமே

கிடைக்கும்.

நன்றாக

தோண்டுகள்

ஏனென்றால்

புதைக்கப்பட்ட

குழிகளின்

ஆழத்தைவிட— அங்கே

புதைக்கப்பட்ட

ஷெல்களினாமும்

அதிகம்.

நன்றாக தோண்டுகள்.

அடிமை விலங்கை உடைத்தெறிவோம்

சிறுமைப்பட்டு
சிறுமைப்பட்டு
சிந்திய
சிவப்பு துளிகள்
போதும்மக்காள்...!

நாங்கள்
பெருமைப்பட்டு
பெருமைப்பட்டு
பேருலகம்
பேசப்பட்டு
வாழவேண்டிய
செந்தமிழினமல்லவா!

அடிமைப்பட்டு
விலங்குகள்
மாட்டப்பட்டு
சொந்த தேசம்பட்டு
சிறை போவதா?

இக்கவிதையானது 1-03-1992 அன்று உலகத்தமிழர் பத்திரிகையில்
பிரசுரமானது

உரிமைகள்
 மறுக்கப்பட்டும்
 உடமைகள்
 அழிக்கப்பட்டும்
 உணர்வுகள்
 உறங்கிப் போவதா?

வெட்கமில்லை!
 எங்களுக்கு
 வெட்கமில்லை!
 சங்கிலியன்*
 சரிதங்களை
 சாவடித்து
 வாழ்வதற்கு
 வெட்கமில்லை!

தூங்கிய
 பொழுதுகள்
 போதும்மக்காள்...!
 துயரமாயதனை
 துரத்திவிட்டு
 ஒங்கிய கரங்களுடன்
 ஒன்றுபடுங்கள்!

நீங்கிய
 தேசத்தை
 நிலவை நிறுத்தி
 வாங்கியே!
 சுதந்திரம்
 செய்திடுவோம்!
 ஒங்கிய கரங்களுடன்
 ஒன்றுபடுங்கள்.

சங்கிலியன் யாழ்ப்பாணத்தை தலைநகராகக் கொண்டு
 திறம்பட ஆட்சி செலுத்திய தமிழ் மன்னன். இவன்
 வீரத்திலும் தன்மானத்திலும் மிகச்சிறந்து
 விளங்கியவன். கடைசியில் இவன் காக்கை வன்னிய
 னால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு வீரமரணத்தை
 தழுவிக்கொண்டான்.

விழுப்புண்கள் வாழும் தேசம்

விழுப்புண்கள்

வாழும்

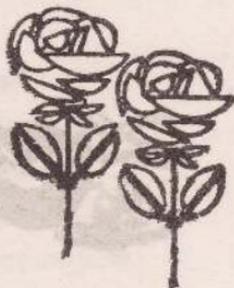
தேசம்

அது - அந்த

விடியலின்பாதை

விருட்சங்கள்

தேகம்.

சுதேசியமும் சுதந்திரமும்

கட்டிய கச்சையும்
கசங்கிய கந்தையும்
கால் ரூபாயென்ற போதினிலும்—நாங்கள்
கைப்பட கைத்தறி பண்ணிடுவோம்!

வெட்டியே வயலதினிலே
வேளைக்கொரு மணிச்சோற்றினையும்—நாங்கள்
குற்றியே செவ்வனப் புடைத்தெடுத்து
பானையில்லிட்டே வேகவைப்போம்!

எட்டியே தொலைவதினிலே
எப்பொருள் கிடைப்பினும்—நாங்கள்
அப்பொருளெம் தேசமில்லது
தட்டியே கழித்தெறிந்திடுவோம்!

கிட்டியே சுதந்திரம் வந்தேகினும்
சுத்தமாய் சுதேசியனாகும்—நாங்கள்
சொந்தம் கொண்டாட மறுத்திடுவோம்!
சுதேசியானகும் வரை பொறுத்திடுவோம்!

இக்கவிதையானது 1-05-1992 அன்று உலகத்தமிழரில் பிரசுரமானது

கோட்டை கொடி

கோட்டையில் பறக்குதடா! ஒரு கொடி
கொள்கைவீரர் கொடையளித்த செங்கொடி
நாட்டை இனியாளப்போகும் மணிக்கொடி
நம் தமிழ் தாயகத்தின் தேசியக்கொடி
நாம் அணிவகுத்துள்ளோம்! அது நமது சுதந்திரக்கொடி.

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி

என்

கைகளில் நீங்கள்

விலங்குகள் மாட்டலாம்

கால்களிலே

சங்கிலிகள் பூட்டலாம்

இருண்ட சிறையிலே

என்னைப்போட்டு

வாட்டலாம்

எனிறும்

எனது சிந்தனையை

அடிமைப்படுத்த உங்களால் முடியாது

ஏனெனில்

அது சுதந்திரமானது

லெபனான் கவிஞன்

கலீல் ஜிப்ரான்